

Vi bygger en FISKESTANG

(SIDSTE DEL ★)

En „indvendig“ ferrule skal se ud omtrent som på *tegning 13*.

Da lakken i reglen samler sig under den opsplittede del af ferrulen, når vi driver denne på, varmer vi denne lidt, og når lakken er flydende, klemmer vi med en tang om ferrule-spidserne, så lakken flyder ud og spidserne ligger tæt ind til stangen. Næste dag skraber vi så den overflødige lak af og skærer trådenderne af; også dem, der går over stangenden.

Endelig filer og pudser vi ferrulen, til den går *stramt* i håndtaget *efter at være fedtet ind*. Vaseline kan bruges, men det bedste er *hjørte-talg*, som fås i sportsforretningerne.

Så ser vi efter, om stangen sidder lige i håndtaget. Gør den ikke det, er grunden enten, at stangstykket ikke er rettet ordentligt, eller at der er filet for meget af stangenden i en af siderne ved ferrulens påsætning.

Stik stangen i håndtaget med en af fladerne vendende opad, d.v.s. i samme plan som hjulsædets flade, og sigt så langs med den. Prøv alle 6 flader, til De finder den bedste. Er stangen så ikke helt lige, må vi rette den forsigtigt igen over flamme. Sæt så kryds på den bedste af fladerne, for her skal broerne sidde.

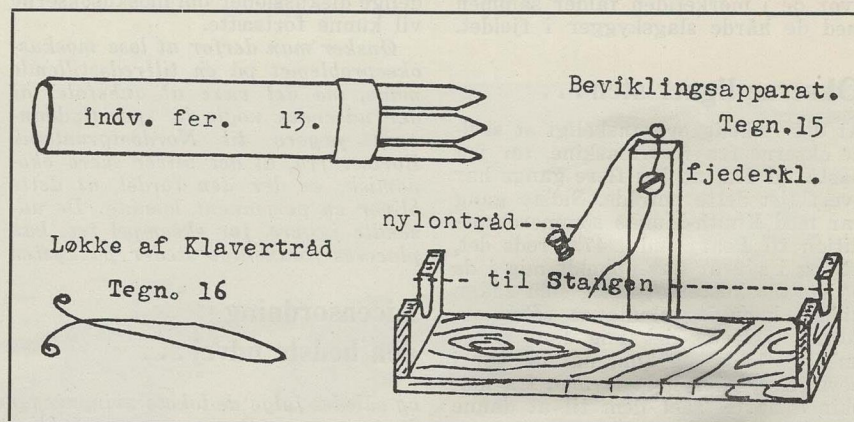
Løberinge og topøje . . .

Til en 5 fods kastestang hører der 3—4 broer og 1 topøje. Man anvender som regel broer af forskellig størrelse, den største nærmest håndtaget, men køb dem ikke *for store*; en hul-diameter på ca. 8 mm for den største og ca. 5 mm for topøjet vil være passende. De skal helst være enten af rustfrit stål eller hårdt forkromede. Fordelingen af broerne ses på *tegning 14*.

Vi må nu først undersøge, om „brobenene“ er flade nok, så beviklingen får en jævn overgang til stangen. Man må som regel file dem flade eller rettere halvrunde og endvidere se efter, at de *ikke er for lange* og samtidig *lige lange*. En 10 mm for de større og ned til ca. 6 mm for de mindste er passende.

Mærk først med en blyant stederne, hvor de skal sidde, og sæt dem så fast ved hjælp af et stykke „tape“ på det ene „ben“.

Vi har i forvejen købt en rulle nylontråd til beviklingen, men køb den *tynde*; den tykkere er tilsyneladende

lettere at bevikle med, men er vanskeligere at få til at ligge glat end den tynde.

Man kan godt sidde med det hele i fingrene, men det er ulige lettere at have et apparat, som vist på *tegn. 15*, der kan spændes fast på bordet eller høvlebænken. I enhver symaskineforretning kan man købe en fjederklemme, der består af et par runde metalskiver med en fjeder og en vingeskrue, til at „bremse“ tråden med, og beviklingen foregår da således: Tråden føres gennem øskenen i enden af træet og ind mellem metalskiverne. Stangen anbringes i de to halvrunde hak, og vi lægger nu tråden, der fører *under* stangen, 2 gange om denne, så tråddenden hænger frit ned til *venstre*, skyd så stangen lidt til højre, så tråden går over tråddenden og klemmer denne fast, og drej derefter stangen fremad, idet man stadig sørger for, at trådvindingerne kommer til at ligge tæt til hinanden.

Efter et par omdrejninger skærer vi tråddenden af og fortsætter så.

Med fjederskiven „regulerer“, man tråden, så denne hele tiden ligger så stramt som muligt i vindingerne.

For at kunne afslutte bindingen usynligt, snor vi os af det fineste nr. klavertråd en løkke, som vist på *tegn. 16*. Når der mangler 5—6 vindinger, lægger vi løkken på langs af stangen på en af fladerne og lader

de sidste beviklinger gå over denne, holder så fast på beviklingen medens vi — bedst mod et træstykke — med et barberblad skærer tråden over ca. 30 mm fra stangen, stikker så tråddenden gennem løkken og trækker den ud. Træk forsigtigt i den løse ende af tråden efter at have skubbet vindingerne sammen med neglen og skær den af.

Beviklinger . . .

Når vi skal bevikle en ferrule, anbringer vi stangen med ferrulen til højre, begynder på træet lige ved ferrulen, tager først nogle torn til *venstre*, derpå til højre — helt op til ferrule-splitterne — og gentager eventuelt dette, indtil overgangen fra træ til ferrule er jævn, vikler så hen over ferrule-splitterne dertil, hvor der er en forstærkningsring på ferrulen, eller — hvis der ikke findes en sådan — til det punkt, hvortil den udvendige ferrule skal gå, derefter tilbage og et stykke ud på træet, hvorefter vi afslutter med løkken.

Man kan efter behag lave „pyntebeviklinger“ på stangen, men må da anbringe løkken næsten med det samme og ikke glemme at skære den første trådende over efter 3-4 vindinger.

På en bro begynder vi *inderst* på dennes ene „ben“ og vikler så bort fra „øjet“ og et lille stykke ned på træet. På topøjet begynder vi foroven, hvor „benene“ begynder, og vikler her et lidt længere stykke ned på stangen. Almindeligvis laver man her 2-3 „pyntebeviklinger“ nedefor.

Vil man lave „pyntebeviklinger“ over det hele, er det bedst først at

★ I næste nummer fortsætter Henrik Bech med en ny selvbygger-artikel — denne gang er det en kejserstang.

slibe lakken af for at få alle ujævnheder etc. bort.

Når vi er færdige med beviklingerne, må vi snarest muligt lakere disse — ikke stangen — et par gange med *mindst 8 dages mellemrum*. Vi bruger hertil den fortyndede lak. Dernæst lakeres stangen over det hele, og når den er tør, sliber vi igen lakken af — men yderst forsigtigt over beviklingerne. Det er noget af en smagssag, hvor mange gange man vil give stangen lak. Fabrikkerne nøjes gerne med 2-3 gange, selv foretrækker jeg mindst 5, da den fine glasklare, dybe glans først da kommer frem, men det er en betingelse, at der *slibes godt af mellem hver gang*, og at lakken er fuldstændig tør før hver ny lakering.

Polering af stangen...

Til sidst kan man polere stangen med hestehår og lidt olie.

Så er stangen færdig, og vi kan beundre vort første forsøg. Det vil sikkert gå Dem, som det er gået mig: Den første stang giver een „blod på tanden“, så man snarest mulig går i gang med den næste.

Jeg skal i en senere artikel give de fornødne „fiduser“ til bygning af den i øjeblikket mest „populære“ stang: en såkaldt „kyststang“ i 2 led på 8 eller 9 fod, og evt. senere andre stænger, om ønskes.

Adskillige mener, at en stang byg-

med splitflade-tilpasningen, vil dette i praksis sige, at holdbarheden i sådanne tilfælde er højst problematisk.

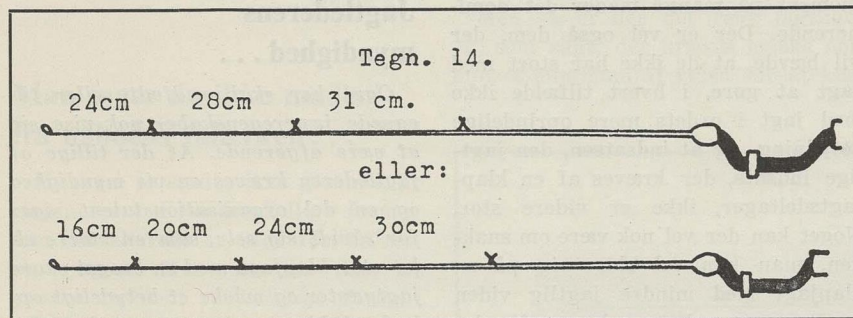
En dygtig amatør derimod vil altid være i stand til både at vælge sit materiale med større omhu og at kontrollere sit arbejde fra først til sidst uden hensyntagen til tiden.

Det, at de fleste amatør-byggere samtidig er aktive lystfiskere, giver dem også mulighed for at erhverve sig erfaringer, som kan omsættes i praksis på den måde, at de efterhånden kan finde frem til de rette „taperinger“ og stadig have mulighed for at gennemprøve deres produkt.

Der findes naturligvis fabrikker, hvor bygningen af de fineste stænger kun betros til visse erfarne stangbyggere, og hvor arbejdet så for 80—90 pct.s vedkommende udføres i hånden. Sådanne stænger er det fornemste og bedste, der kan frembringes og må anses for uovertrufne, men — prisen bliver også derefter: 3—4 gange så høj som for standard-stængerne.

Dersom eventuelt interesserede skulle ønske mere udførlig besked om et eller andet, som måske ikke har været forståeligt nok, er de velkomne til at ringe til mig, helst efter kl. 19: Ordруп 3939.

Da nogle læsere har stillet forskellige spørgsmål og gjort mig opmærksom på, at visse steder i mine artikler kan give anledning til misforstå-

get af en amatør aldrig kan blive så god som en, der er bygget af en professionel stangbygger. Dette kan måske ved første blik synes logisk — *men det er det ikke!* Det er naturligvis ikke enhver amatør givet at kunne præstere en virkelig første-klasses stang, men hvorfor skulle en øvet og efterhånden også erfaren amatør ikke kunne det?

Den professionelle stangbygger har visse fordele — tilsyneladende — han har fine og dyre maskiner, fræsere, maskinhøvlere etc og større rutine, men til gengæld må han også stadig skele til det forretningsmæssige: han må økonomisere både med sit materiale og sin tid, og dette vil uvægerligt ofte gå ud over kvaliteten. Ydermere er f. eks. en fræser og en maskinhøvlerting, der arbejder ret groft, hvilket vil sige, at f. eks. de af dem bearbejdede split-flader *aldrig bliver helt glatte*. Da en stangs holdbarhed er ligefrem proportional

elsere, vil jeg gerne her klarlægge eventuelle „dunkle“ punkter. Desuden er der også enkelte trykfejl.

I artikel 2 står der i 2den spalte, linie 16: — „bruge den *nederste* ende —“. Der skal naturligvis stå: „*øverste*“, og ligeså 7 linier længere nede, hvor der også står „nederste“. Den „nederste“ ende er *altid* den *tykke* ende.

I 3die spalte, linie 4 fra oven, står der: „— først på kanten —“. Det havde været bedre at sige: „først på *enden* (af tonkinen).“

I artikel 3 er der først tegning 11, hvor numrene på siderne (1 og 2) er faldet bort. Den „*korteste*“ side er den til højre, altså nr. 1.

I spalte 3, linierne 10—11, står der: „— med årene af hensyn til høvlingen —“. Hvis man fræser *mod* årene, bliver træet svagt „loddent“, hvilket kan forårsage, at splitten ikke går helt i bund under høvlingen.

Fortsættes side 34

Jagt- og skovbrugsmuseet i Hørsholm

åbent hver dag fra kl. 10—17. Vinterhalvåret kl. 10—16. Nærmeste station: Rungsted Kyst. Rabat ved forevisning af jagttegn.

HÅNDBYGGEDE

STÆNGER

Spec.:

Camping-stang

— *nem at have i vognen*

Fluestænger efter ønske

9 fods kyststænger

Stænger for surffiskeri

Alle reparationer udføres

Gerhard Pedersen

Kastelvej 3 st., ØBro 4629 y

Kun salg til forhandlere

Eksportkontrollerede, japanske

PRISMEKIKKERTER

Den japanske stat udøver en streng eksportkontrol. Herved inddeles kikkerterne i 3 grupper, og kun de med helt igennem fineste optik opnår betegnelsen „A“.

7x50

Den ideelle dag- og natkikkert.

Største lysstyrke.

198,-

med taske

GARANTI: Disse prismekikkert er det bedste, der overhovedet kan fremstilles i optisk kvalitet („A“) - fineste slibning og refleksbehandling af linserne og fastmontering af prismerne.

Prøv en kikkert i 8 dage. Vi tilbagebetaler hele beløbet, hvis De ikke bliver tilfreds.

OPTISK IMPORT

Kronprinsesse Sofiesvej 6, København F. Go. 2395.

Vi bygger en FISKESTANG

(fortsat fra side 19)

I spalte 4, linie 28, står der: „— den ene eller den anden *kant* —.“ Her havde ordet *flade* måske været bedre, men da splitten på det tidspunkt er firkantet, hævler man faktisk i *begyndelsen* på 2 kanter.

I artikel 4, spalte 3, linie 5—6, er der bortfaldet følgende: „— (*fastgøres med et*) par halvstik i den tykke ende. Gå derpå så (*langt bort*) —.“

Linie 25: „— aftørrer *stykket* —“ skal være: „*stangen*“.

I artikel 5 omtales tilsidst „stangelak“. Dermed menes *ikke* almindelig segllak, men den ganske specielle lak i stangform, engelsk eller amerikansk, som er blandet med guttaperka og bruges af alle større stangfabrikanter. Den fås i sportsforretningerne.

Brug endelig *aldrig* sølverglød og glycerin, skønt det undertiden anbefales. Det bliver stenhårdt og binder stærkt, men dels må det ikke blive stenhårdt, da det jo skal kunne følge stangens bøjninger, dels skrumper det noget ind, så der opstår hulrum mellem metallet og træet. Endvidere er det næsten umuligt at fjerne en således påsat bøsning, da kombinationen er praktisk talt uopløselig. Og når en bøsning — ferrule — er blevet slidt, kan den *ikke* repareres, men må udskiftes.

Til at holde furen i skablonen fri for filsmuld, småspåner etc. — hvilket er meget vigtigt, da splitten måske ellers ikke når helt i bund — er en gammel tandbørste udmærket.

Henrik Bech.